

Na samém počátku svého působení mezi lidmi se Pán Ježíš dal pokřtít. Spolu s mnoha lidmi přichází do Zajordání k Janovi, synu Zachariášovu, zvanému Křtitel, který v řece Jordánu křtil = ponořoval ve vodě na znamení pokání. Křest je začátek cesty, počátek něčeho nového. Pro Ježíše z Nazaretu začíná křtem jeho veřejné působení, jeho cesta pokorné služby a sebedávající se lásky až k oběti na kříži. Pro nás – obyčejné lidi – začala naším křtem nová cesta s Kristem. Zpočátku z naší strany neuvědoměle, pokud jsme byli pokřtění jako malé děti, ale Bůh byl při nás, vedl nás a opatroval. Nebo zcela uvědoměle, kdo z nás přijal svátost křtu z vlastního rozhodnutí v dospělosti. Ať se křesťanský křest uskutečňuje ponořením celého člověka /jako tomu bylo u Jana Křtitele a v počátcích křesťanství/ nebo symbolickým politím hlavy, je důležitá voda jako znamení očištění, obmytí. Voda je také podmínkou života, ve křtu povstáváme ze smrti do života, z existence bez Boha, bez víry k novému životu se svým Pánem. Jako bychom procházeli očištnou vodou z jednoho břehu na druhý. Jan Křtitel skutečně ponořoval lidi na jedné straně řeky a oni potom prošli Jordánem a vystupovali z vody na druhém břehu. Je to už SZ myšlenka. Izraelský lid pod vedením Mojžíše musel přejít Rákosové moře z egyptského otroctví na nový břeh svobody a radosti. Trvalo však dalších 40 let putování, zkoušek a Božího trpělivého vedení, než mohli vstoupit do zaslíbené (= Hospodinem slíbené) země, do své vlasti, domů. Tam vstupovali pod vedením Jozua také přejitím řeky Jordánu, která tvořila přírodní hranici Izraele z východu, od hory Nebó /kde zemřel Mojžíš – viz Dt 34 a Joz 3/. Takže řeka Jordán u Jana Křtitele vůbec není náhodná. Hluboká symbolika – přechod z pouště do úrodné země zaslíbené, z otroctví, z nesvobody a závislosti na všem možném do svobody a závislosti na jediném, pravém Bohu. Přechod ze života bez Ježíše do života s Kristem. - 40 let trvalo putování Izraelců pouští... Kolik let trvalo nám od našeho křesťanského křtu k uvěření, k poznání a přijetí Ježíše jako Pána a Zachránce? 18, 20 let do naší dospělosti? 30, 40 let? Možná i déle. Než jsme opustili poušť a samotu a nesvobodu... a našli bezpečí, pokoj, svobodu i radostv Bohu a s Bohem.

Při Ježíšově křtu, kdy se on – svatý, bezhříšný, zařadil mezi hříšníky – zazněl hlas z nebe: „Toto je můj milovaný Syn, toho jsem si vyvolil.“ Pán Ježíš byl zcela mimořádný, jedinečný, byl to Boží Syn, vtělení samotného Hospodina, vyvolený pro záchranu světa. My obyčejní lidé jsme se skrze něho, díky němu stali při svém křtu také Božími dětmi. Bůh každého z nás přijal svátostí křtu za dceru, za syna. Jaká obrovská výsada! Až zase budeme klesat na mysl, až někdy budeme prožívat pochybnosti, depresi, krizi víry, připomeňme si, že také nám zaznělo z nebe: Ty jsi má milovaná dcera! Ty jsi můj milovaný syn! Amen.

/Jindřiška Buttová, Krč 29. 1. 2012/